

(Kort bemærkning).

Søren Pind (V):

Hvis hr. Simon Emil Ammitzbøll vil stille sit spørgsmål til regeringen, er det jo ministeren, hr. Simon Emil Ammitzbøll skal stille spørgsmålet til. Hvis han derimod vil vide, hvad Venstres folketingsgruppes holdning er, kan jeg besvare det som ordfører for min folketingsgruppe.

Kl. 10.15

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jamen det var jo endnu et eksempel på, hvor let man kan bruge formalia til at forklumre den politiske diskussion, og det er hele navnelovsdiskussionen i dag jo også et eksempel på. Men så skal hr. Søren Pind da få chancen for at forklare, hvad Venstres holdning er. Er den ændret siden 2005 eller ej?

(Kort bemærkning).

Søren Pind (V):

Man må sige om de sager, at de ikke er nemme, og det har Folketingets arbejde også båret præg af gennem de sidste 2-3 år. Debatterne har været rimelig heftige.

Mit svar til hr. Simon Emil Ammitzbøll må blive det samme, som jeg gav fru Charlotte Fischer. Jeg forstår godt, at lige præcis i denne sammenhæng, hvor sagen trods alt er af begrænset rækkevidde, og beløbet ikke er alt for voldsomt, vægter andre ting end den parlamentariske proces tungere, når et parti vælger at tage ansvar for landets finanslov. Det forstår jeg godt.

Så vil hr. Simon Emil Ammitzbøll jo også vide, at i Venstres folketingsgruppe tager vi en diskussion om hvert eneste lovforslag og hvert eneste beslutningsforslag om tingene her, for sagen er jo ikke helt enkel.

Formanden:

Tak til hr. Søren Pind. Så er det hr. Morten Bødskov som ordfører.

Morten Bødskov (S):

Som sagt var vi jo en hel del, også af de tilstedeværende her i Folketingssalen i dag, som brugte en hel dag i oktober 2006 på kunstmuseet Arken i Ishøj på at drøfte, hvordan samarbejdet mellem Folketinget og regeringen kan styrkes. Jeg må sige, at godt nok har vi fået en ny minister på området, men hvis det her er debuten for, hvordan man har tænkt sig at udmønte samarbejdet mel-

lem regering og Folketing, er man dumpet – intet mindre. Det er ikke engang til 03, det er til 00.

Som det har været fremme, har vi jo i denne regerings periode i historisk bred enighed vedtaget en aftale, som var meget kontroversiel i nogle miljøer udeomkring. Jeg husker sene aftensamtaler med ministeren og andre, som var meget i tovene, fordi landadelen og andre gode folk havde iværksat større kampagner mod lovforslaget. Vi forsøgte at skabe bred enighed om ændringsforslag, som vi arbejdede for blev bredt accepteret, og vi nåede også til enighed om, at der skulle en genforhandlingsklausul ind i lovforslaget, så vi kunne tage højde for alle de bekymringer, der måtte være, og lovforslaget skulle tages frem igen i folketingsåret 2008-09.

Derfor var vores forundring jo enorm, da vi læste finanslovaftalen og kunne se, at Dansk Folkeparti igen havde haft held til at snøre en konservativ minister, velsagtens uden dennes viden. I en sen natte-time lykkedes det sammen med finansministeren at få indført det gebyr, som den daværende forbrugerminister jo havde kæmpet meget hårdt for.

Der er ingen tvivl om, at Socialdemokratiet ikke kan støtte lovforslaget. Et gebyr kunne vi godt have drøftet, det var vi allerede inde på under udvalgsbehandlingen dengang. Det er et af de elementer, som vi sagtens kunne have taget med i forbindelse med en revision af loven, hvis det skulle vise sig, at stigningen i antallet af navneændringer havde været vedvarende; det havde været helt fair. Men processen er fuldstændig uacceptabel og altså det hidtil dårligste eksempel på udmøntningen af de drøftelser, der har været om at forbedre samarbejdet mellem regering og Folketing.

Selve gebyret er selvfølgelig én ting, og som hr. Søren Pind også var inde på, kunne vi selvfølgelig se positivt på det med socialdemokratiske øjne. Det er sådan set ikke så meget selve gebyret, det er mere hvem gebyret bliver pålagt, og måske også hvem det ikke bliver pålagt, der er interessant.

Ifølge forslaget skal der bl.a. ikke betales gebyr for navneændringer, der sker som følge af vielser. Hvem var det, der dengang mente – i øvrigt som det eneste parti – at ægteskabet og dets bindende karakter skulle være dirigerende, bl.a. i forbindelse med navneændringer? Hvem var det, der under forhandlingerne ikke mente, at navnet – som der stod i det oprindelige lovforslag – som udgangspunkt er et personligt eje og først derefter et samfundsanliggende? Det var